

Leto II.

V Celoveu 10. oktobra 1898.

Štev. 19.

Iz življenja naše † cesarice Elizabete.

(Dalje.)

5. Ko je hodila nekega dné, kakor navadno brez spremstva po krasnih nasadih v miramarskem vrtu blizu Trsta, je začelo nenadoma deževati in kmalu je lil dež, kakor iz škafa. Cesarica je bila slednjič prisiljena, da si poišče strehe v neki votlini v vrtu, in v isto votlino je pribežala malo preje majhna šolarica, da se ubrani dežju. Ko zapazi otrok, da se bliža neka imenitna gospa, se hoče s početka skriti, ko jo pa visoka gospa prijazno nagovori in se napram nji tako ljubeznivo obnaša, postane kmalu zaupljivejša in se jame pogumno z njo razgovarjati. Cesarica je kmalu zvedela vse razmere svoje mlade tovaršice. Ko pa dež le ni prejenjal, je menila mala deklica, da bi bilo le bolje, ko bi odšla domu, ker stariši bi bili sicer za njo v prevelikih skrbéh. „Prav imaš, dete moje, starišem se ne sme delati nikoli skrbi, in ker si tako pridna, te bodem jaz sama spremila s svojim dežnikom do doma.“ Tako je dejala cesarica in spremila otroka v nalivu prav do kolodvora, v čegar bližini je otrok stanoval. Tu se poslovi cesarica od svoje mlade varovanke ter ji dá svoj dežnik z besedami: „Tako, in tu ga vzemi, da imaš za vsak slučaj dežnik, ker ne dobi se vselej ljudij, ki bi koga spremljali domu.“ Presrečna hiti deklica domu, kjer pripoveduje dogodek, in ko so hiteli stariši na kolodvor, da bi se zahvalili dobri gospej, je že ni bilo več tukaj, toda železnični služabniki so vedeli povedati, kdo je to bil — namreč cesarica. Njen dežnik pa hrani družina kot svetinjo.

Nepovabljeni gost.

Cesarica Elizabeta je jako rada bivala v Gödöllő na Ogerskem. Ko je bila še nadvojvodinja Marija Valerija majhna, zgodil se je tamkaj zanimiv dogodek. Cesarica Elizabeta se je peljala s hčerjo nadvojvodinjo in s škofom dr. Hijacintom Ronayem, ki je bil odgojitelj mlade nadvojvodinje, v grajščino Foth, da bi obiskala tam obitelj grofa Šandorja Karolya. Škof dr. Ronay je odšel v cerkev ter se tako zatopil v opazovanje krasne cerkve, da je med tem pozabil na južino, ki se je pripravila v grajščini. Cesarica je radi tega velela služabniku grofa Karolya,

naj gre po dr. Ronaya, a pozabila je dostaviti, kdo da je dr. Ronay in kje da je sedaj. Služabnik je sicer šel k dr. Ronayu, toda ne k pravemu. V Fothu je namreč bil zdravnik, ki se je tudi pisal dr. Ronay. K temu se je napolil služabnik. O kakem škofu dr. Ronayu se mu še sanjalo ni. Zdravnik dr. Ronay se je sicer začudil nad nepričakovanim povabilom, vendar se je oblekel v „frak“ in „cilinder“ ter šel s služabnikom v grajščino pred cesarico. Ko je prišel v grajščino, se cesarica in nadvojvodinja čudita tujemu gospodu, ki pride nepozvan k južini. Zdravnik je bil v zadregi, ter začel jecljaje izgovarjati svoje ime, da bi se predstavil. Ko je cesarica slišala njegovo ime dr. Ronay, bilo jej je naenkrat vse jasno. Vedela je sedaj, da se je zmotil služabnik. Veselila se je zanimivega slučaja ter dobre volje povabila tudi zdravnika dr. Ronaya k južini . . . (Dalje sledi.)

Lenartov Jurij.

Še danes mi stoji prav živo pred očmi tisti piskrovez, ki so ga sploh klicali za Lenartovega Jurija. Visoke postave je bil, zabuhlega obraza, krvavih oči, in na sprednjem delu glave ves plešast, ko sem ga začel jaz natančneje spoznavati. Obleko je nosil „v petek in svetek“ zmiraj jedno in isto — zamazano. Zlasti hlače so bile na kolenih in zgornjih delih stegen tako svitle, da bi jih bil imel lahko za ogledalo. Srajco je dajal v perilo menda na vsake štiri tedne, če je ni kje za kakim grmom opral že sam.

Plešo na glavi si je znal zakrivati, kolikor le mogoče. Pa nikar ne mislite, da je šel morda nalašč zato v Ljubljano h kakemu gosposkemu brivcu ter si dal pri njem pomeriti primerne barve lasuljo, ne, ampak Jurij si je vedel pomagati s svojimi ostalimi lasmi. Pri ušesih so mu rastle še zmiraj dobro, zato si je tu puščal tako dolge, da jih je mogel nad čelom vkup vozljati. S tem mu je bilo za silo pomagano. Saj je sam pravil, da ga zato menj zebe v glavo.

Zeblo je rajnega Jurija sploh zelo rado. Mraz si je skušal pregnati, kolikor se le dá, z žganjem, ali, kakor mu je on rekal, s „spečenino“. Kar je zaslužil pri loncih, odštel je večinoma za „spečenino“. Kedar pa je čutil,

da želodec zahteva že po vsej sili kaj kuhanega, izgovoril si je to po vrhu pri kaki boljši gospodinjji, ki mu je dala kaj več dela. Kaka milosrdna mati mu je ponudila včasih tudi kaj iz lastnega nagiba.

Znano je, da razodevajo pijani ljudje različne lastnosti.

Največ je menda takih, ki preklinjajo, se pridušajo, dražijo druge, dokler jim le hoče kdo odgovorjati. Marsikateri pijanec se pa zna tudi sam dobro zabavati pogovarjaje se sam s seboj. Redki so sicer pijanci, pa sem jih vendar poznal par, ki so v pijanosti celó radi molili in večkrat zasukali govorico na Boga. Seveda so pri takih prilikah rajši govorili o usmiljenem, nego pravičnem Bogu. Sicer pa je splošno opazovati ta lastnost pri ljudeh, da se nekaterim pijača pozná veliko prej, kot drugim, „ki ga več nesó“. Nekaterega izdá jezik, ker se mu preveč zaletava, ali noge, ker ga zanašajo od jednega cestnega jarka do drugega veliko silnejše, kot drugega, ki je izpil ravno toliko.

Po tem „filozofičnem“ premišljevanju se ozrimo v Lenartovega Jurija. Kateri je bil njegov znak?

Po daljnem opazovanju sem spoznal, da je najbolj zanesljivo znamenje, kedaj je vžil več žgane kot kuhane hrane, njegov nenavadno globoki bas. Neki šaljivec se je izrazil o njem, da mu vsak „pol-frakeljna“ zniža glas za dva glasa! Kedaj je pil kaj več, poznalo se je tudi potem, da je takrat Boga navadno vikal in onikal kličeje n. pr.: „Otroci, pridni bodite, če ne, se bodo Bog kregali! Bog pravijo: Ne kleti!“

To navado imajo sicer le Francozi, tudi kedar so trezni. Menim pa, da se Jurij temu ni priučil pri Francozih.

Več lastnosti Jurija piskroveza sem že navedel, a nikakor še ne vseh. Jurij je bil nekoliko tudi gluhi. Te nadloge je imel ravno toliko, da mu je prišla včasih prav po godu. Sicer pa so nekateri zbadljivi jeziki trdili, da sliši vse to, kar mu prija, a za drugo se potaji.

Bodisi temu, kakor hoče, jaz gledé njegovih ušes navedem le jeden slučaj, ki se je zgodil pri nas.

Silno mrzlo je bilo, in ravno na Šentjanžev dan. Jaz sem bil doma na božičnih počitnicah. Ravno smo kosili:

„Na žganjih tropine,
Pa kislega zelja;“

torej kakor Vodnikov „Zadovoljni Kranjec“. Kar se pri-trese v hišo Jurij, sname žičnati svitek z roke, vrže ga pod klop, sam sebe pa posadi k gorki peči.

„Bog vam požegnaj!“ oglašil se zagledavši velikan-sko skledo na mizi, okoli katere je bila močna posadka sovražnih ust in preteče žugajočih žlic. Kmalu bi ne imel nobeden časa piskrovezu odgovoriti. Vendar, Jurij dobi pošten krščanski odgovor. Potem spet vsi molčé in urno naskakujemo in napadamo nasprotno moč sredi ob-sežne mize. Piskrovez od peči sém željno in hrepeneče pogleduje po zadovoljnih in zdravih obrazih okrog po-grnjene mize.

Kmalu povzamejo besedo oče. Obrnivši se proti piskrovezu, rečejo precej glasno:

„Je mraz danes zunaj, kaj ne Jurij?“

Gluhonemu Juriju pri tej priči šine nekaj v glavo in počasi odgovori:

„O, zahvalim!“

„Kaj je rekel?“ vprašajo oče ter se namuzajo. Za-čeli so pogovor pač le bolj zato, da bi kaj novega zve-deli od njega, ker več vasij obere. Sedaj jo je pa Jurij tako poprijel! Vseh usta se držé na smeh.

Oče se spet obrnejo proti Juriju rekoč:

„Vi ste dvakrat Jurij in menda vsak dan bolj gluhi! Da je mrzlo zunaj, rekel sem poprej.“

„Oče, lepo zahvalim!“ oglašil se Lenartov, „sem že kósil!“

Krohota za mizo nastane po tem odgovoru splošen.

Oče mu sedaj zakričé na ušesa, kar najbolj morejo:

„Ali prav nič več ne slišite, Jurij? Mrzlo vreme je zunaj, mrzlo: tako sem dejal.“

„No“, odvrne piskrovez, „če že ravno mora biti!“

To izgovorivši Jurij hitro vstane in prisede k mizi.

Drugi ga pa debelo gledamo, ker se je vse tako brž za-sukalo na korist Jurijevega praznemu želodecu. — — —

* * *

Ubogí Jurij! Pa ubog ni bil vedno Lenartov Jurij in tudi piskrovezov sin ni bil. Večkrat mi je pripove-doval moj stric, župan v sosednji vasi, zanimive po-drobnosti iz prejšnjega življenja Lenartovega Ju-rija. Naj jih v nekaterih prizorih prijavim dragim či-tateljem.

1. Lenartov Jurij še Lenarček in Jurček.

Porojen je bil v premožni hiši na Gorenjskem, blizo mesta K., in sicer za Savo v Mačicah. Pri hiši se je reklo „pri Lenartu“. Oče so hoteli, da bi se Jurček kaj izšolal. Dve leti hodi v domačo farno šolo. Kaže sicer, da ni zabit, a uči se premalo, pa svojeglaven je tako, da dela vsem hudo preglavico. Kedar ga hočejo v šoli kaznovati, reče Jurček, da bo že očetu in materi povedal, pa z nogami začne ceptati. Kaže se, da ga ne izrejata preveč vzgledno! To se razodene še bolj, ko ga dajo šolat v Ljubljano, da bi dovršil vsaj par latinskih šol. Jurček v mestu kar noče dobro storiti. Ne najmanj kriva temu je mati, ki mu skrivaj pošilja denar. Kedar pa pride domov na počitnice, ima Jurček tudi drugega vsega preveč.

Gostilno imajo doma. Zato se že mali šolarček na-vadi skrivaj, pod materinim varstvom, poplakovati ko-zarce ter prigrizovati bel kruh. Ni čuda, da mu šola nič kaj noče dišati.

Že iz prvega gimnazijskega razreda jo pripiha spo-mladi domov. Jurček si pač misli: Boljše bo doma pri postrežljivi materi, kot v Ljubljani pri pusti gospodinjji; lepše bo doma skakati po solčnih livadah, kakor pa dan na dan vedno le učiti se in spisovati nadležne naloge.

Oče ga hoče pognati nazaj. Toda kaj premore na-sproti namazanemu jezičku materinemu! Jurček ostane lepo doma in pomaga pri domačih opravilih: vendar ne kaj več, kolikor se mu ravno poljubi. Oče je bil pač premehak in premalo strog gospodar. Ko so Jurčka opazovali pridni vaščanje, kako malo se mu ljubi na njivi okopavati ali na travniku grabiti ali v gozdu steljo napravljati, rekel je marsikdo: Ni zastoj Lenartov!

2. Jurček dorašča v Jurija.

Iz mladostnih let Jurijevih je povdariti zlasti to, da ga je vedno raje vlekel, in marsikatero soboto ali ne-deljo zvečer veliko preveč. Fantje mu prigovarjajo hvalisaje ga, kako bogate dedščine se more nadejati. To ga povzdigne, in kmalu hoče v pijači biti prvi.

Začetkom fant iz take hiše pije le vino. Žganjar-ska tovaršija pa ga polagoma nauči srkati tudi žganje. Kedar pa ima tega preveč „pod kapo“, tedaj je jako zbadljiv in ošaben pa bogat.

Nekega večera ga fantje dobro ponižajo. Ko za-bavlja v krčmi, ne oporekajo mu dosti, ampak samo

spogledujejo se in dva se kmalu zgubita za nekaj časa iz hiše. Ko plačajo in se Jurij primatoha iz hiše, zgrabijo ga tam na koncu dvorišča štiri močne pesti od zadej, vržejo ga na tla in začuje se zapovedujoči glas: „Pod koš ž njim, prevzetnežem!“ Kmalu prinesó štirje njegovi prijatelji od hleva sém težek koš in ga poveznejo na Lenartovega. Ti se vstopijo na razpokano dno, druga dva pa hitita pri bližnjem vodnjaku zajemati vodo in jo polivati po košu. Ubogi Jurij! To je bila ploha, kakoršne svet že ne pomni od Noetovih časov. Vse mu nič ne pomaga: naj kriči, naj bije okrog sebe, naj leže na hrbet ali na trebuh, mrzlega naliva vendar ne more ukrotiti, ta streha ne drži vode. Slednjič jame Jurij lepo prositi in obetati, da ne bo več zabavljal nobenemu. Tedaj še le poskačejo oni štirje raz koš in zbežé z drugima dvema z dvorišča. Pa je tudi že skrajni čas! Zakaj krčmar in njegov hlapec prideta s svetilnico gledat, odkod prihaja vrišč in stok. Tema dvema se ima Jurij zahvaliti, da sta ga rešila neprostovoljne in tako mokre ječe!

3. Jurij mož in krčmar.

Petindvajset let star oženi se Jurij kmalu po očetovi smrti. Poldrugo leto po poroki pokopljejo mu tudi mater. Jurij prevzame domačijo brez dolga, še celó nekaj plesnjivega srebra je v varno zaklenjeni skrinji.

Krème se poprimea mladi mož in žena z vso skrbjo. Oba sta prav postrežljiva in prijazna s pivci. Zato ljudje, bližnji pa tudi bolj oddaljeni, radi zahajajo v njuno krčmo.

Postrežljiva sta krčmar in krčmarica prav za prav še preveč. Še celó med božjo službo se ne branita točiti, in to celó med dopoludansko ob zapovedanih Gospodovih dneh.

Nekikrat ju gospod župnik po svoji dolžnosti posvaré prav po očetovski zaradi tega. Toda ošabni oče krčmar jim odgovoré: „Če ljudje pridejo k nam, ali jih hočem mar iz hiše izmetati?“ Duhovni pastir sicer opomnijo, da tu ni treba drugega, kot jedenkrat za vselej takim brezbožnim odločno povedati. Med božjo službo niti dopoludansko niti popoludansko se ne toči pri nas nikakor ne, — in mir bi bil storjen za vselej! Toda Juriju gre modri opomin pri jednem ušesu noter, pri drugem pa ven. Jurij sploh malo porajta na božje, še manj na cerkvene zapovedi. O petkih in zapovedanih postnih dneh je v jedéh kaj malo izbirčen. Svoje goste zna močno navduševati, da več zapijó pri njem.

Kedar kdo pije bolj počasi, zakliče mu Jurij: „Le hitro ga stisni, saj nima kostij!“ Kolikokrat kriči Jurij za mizo: „Hoj, prijatelji, le pijmo ga, tako mladi ga ne bomo nikdar več!“ Ali pa: „Le pijmo ga, kaj bi ga neki pridrževali v kleti, saj ni za drugega!“ Za zabelo pové gostom kako smešnico ali mično dogodbico iz fantovskih let. Le o košu molči stanovitno! In kedar hoče kdo napeljati govorigo na neljubi dogodek, odstrani se hitro iz pivnice, ali pa začne sam pripovedovati kaj drugega. Rad pove zlasti to, kako so neko noč zvlekli posamezne dele praznega kmečkenga voza na Piškljejevo streho in jih strnili tako, da je gospodar zjutraj ugledal svoj voz na slemenu, na vsaki strani po dveje koles. Malo popraskal se je za ušesi, zameril pa fantom ni kaj posebno.

Mladi Lenart tudi sam dá rad za pijačo, da družina dalje posedi in, če so pravi vkupaj, n. pr. tisti Jakšonov France, tudi malo pokvartá. Dostikrat posedé tudi čez policijsko uro. Jurij se ob takih prilikah izgovarja, da se drugod godi tudi tako, in zapoje dobrovoljno: „Jaz in poliček se rada imava.“ (Dalje sledi.)

Gospodarske stvari.

Živinorejska pravila.

(Konec.)

91. Prvo mleko (mlezivo) mora mladič sesati, ker to mu je v dristilo, da se očisti blata, katero prinese v črevih že seboj na svet. Zelo napačno ravnaajo oni živinorejci, kateri ne privoščijo prvo mleko mladiču; radi takega neprimernega postopanja zboli in pogine marsikateri novorojenec.

92. Žrebeta naj ostanejo pod vimenom 4 mesece, teleta 5 do 7 tednov (katera pa se prodajajo mesarju, za tista je dovolj štiritedensko sesanje), jagunjeta 3 do 4 mesece in praseta 5 do 7 tednov (7 tednov naj sesajo samo tisti pujski, kateri so odločeni za pleme).

93. Mladiči naj se dobro hranijo in naj se ne držé preveč v hlevu, ampak naj skačejo na prostem; skakanje in prosto gibanje v svežem zraku je posebno koristno za bodoče vprežne in plemene živali.

94. Če ti živina zboli, pokličí zdravnika. Ako pa tega ne moreš, pusti bolno živino pri miru in je ne zdravi, če bolezní ne poznaš in nisi bral v žvinozdravníških bukvah, kako se dotična bolezen zdravi. Kedar torej bolezen spoznaš, tedaj jo zdravi, kakor ti bukve predpišejo; kedar pa bolezní ne spoznaš, tedaj jo tudi ne zdravi, ampak drži bolno živino tako, kakor bomo povedali v 95. številki.

95. Bolna živina mora imeti mir in počitek (torej ne sme hoditi), dovolj mehke nastelje, lahko prebavno klajo (travo, repo, najfineje seno itd.), za pijačo pa čisto, ne premrzlo, ampak postano vodo. Hlev mora biti srednje topel, torej ne premrzel, pa tudi ne prevroč; zrak v hlevu bodi čist. Bolno živino je nad vse skrbno varovati prehlajenja; veliko bolnih živalij je že poginilo samo zaradi tega, ker so se prehladile. Ako je potrebno, mora se bolno živinče pokriti; ako se znoji, tedaj ga je dobro odrgati s slamo.

96. Mazačev in „vaških zdravnikov“ ne puščaj k svoji bolni živini, ne kupuj od njih tajnih zdravil in ne dovoli, da bi okolu bolne živine coprali ter vražarili.

97. Nikoli ne puščaj svoji živini krvi, pa naj je že zdrava ali bolna. Kri puščati je redkokedaj na mestu, kdaj je to treba, to more določiti samo žvinozdravnik. Večkrat se pripeti, da pogine bolehavo živinče samo zaradi tega, ker so mu kri puščali, drugače pa bi bilo ozdravilo.

98. Kužnih ali nalezljivih boleznij ne poskušaj nikoli zdraviti, kajti kužne bolezní more in sme samo žvinozdravnik zdraviti (tako zapoveduje cesarska postava). Ko bi jih poskušal sam zdraviti, zapal bi ostri in hudi kazni. Kedar se prikaže pri domačih živalih kakšna kužna bolezen, takrat je to nemudoma naznaniti gospóski. Kdor ne bi tega storil, temveč bi skušal kužno bolezen zatajiti, tega bi okrajno glavarstvo ostro kaznovalo. Zakon pa zato zahteva, da se morajo kuge precej naznaniti, da iste c. kr. žvinozdravnik brž ko mogoče zatré. Iz tega izprevidiš, da je naznanitev kug samo živinorejcem v korist, ker se namreč kuga prej zatré, torej manj živine pogine in ker ni treba plačati kazni.

99. Pri nalezljivih boleznih se ravnajte v prvem početku po tem-le: Zdravo živino odstranite od bolne, da se ne bi od nje bolezní nalezla, človek, ki hrani bolno živino, naj ne gre k zdravi živini in tujih ljudi ne pu-

ščajte k svoji bolni živini. Vse druge odredbe vam bo določil c. kr. živinozdravnik, ki bo prišel v kratkem času potem bolno živino pregledat, ko ste gospóski kugo naznanili.

100. H kugam, katere se morajo naznaniti c. kr. okr. glavarstvu, prištevamo te-le bolezni: Vranični prisad vseh domačih živalij, pljučno kugo goved, smrkavost (smrkelj) in črvivost kónj, ovčje osepnice (koze), nesramno kugo ali francoze pri konjih, kužni izpuščaj na spolovih plemenskih konj in goved, garje ovác in kónj, pasjo steklino, šumeče bule, svinjsko rudečico in slednjič svinjsko kugo.

Franjo.

Drobiž.

Materina ljubezen. V neki vasi je izumrla v mali hiši vsa družina, bodisi radi tega, ker je zamudil pravočasno zdravnika poklicati, bodisi, ker je bila bolezen močno nalezljiva. Neka kmetica, ki je stanovala v omenjeni hiši nasproti, mati dveh majhnih dečkov, je zbolela ponoči za mrzlico; drugo jutro se jej je bolezen shujšala in zvečer so se pokazali mehurčki, navadni oznanjevalci smrti v tej bolezni; moža ni bilo doma, zakaj delal je zunaj vasi in le v nedeljah prihajal domov. Ker se je žena bala usode, katera je doletela sosednjo hišo, odločila se je iz ljubezni do otrok, domačo hišo zapustiti in na drugem kraju umreti. Zaprla je torej otroka v izbo, odrekla si celo zadnjo in edino tolažbo, namreč, da bi v slovó poljubila svoja otroka, in vzela je raz posteljo rjuhe in vsa oblačila, ktera je nosila v bolezni, da bi tako odstranila vsako nevarnost okuženja. Potem je stekla po stopnjicah navzdol. Vzdihtela je, zaprla tudi vežna vrata in odkorakala dalje. Starejši deček, ki je slišal, da je nekdo vrata zaprl, je skočil k oknu; ko je videl, da mati odhaja, je zaklical proseče in milo: „Dobra mamica!“ Morala je postati. „Dobra mati!“ je ponovilo manjše dete in pomolilo glavico skozi okno. Ubožica je bojevala sama seboj težek boj; prošnja malih sinčkov jo je zadrževala in vlekla nazaj, želja, rešiti ju pa jo je gnala naprej. Naposled je zmagala ta želja; topeč se v solzah, je korakala hitro proti hiši onih, ki jo naj bi pokopali. Priporočila jim je moža in otroka, in čez dva dnij je ni bilo več na svetu. Katera ljubezen se dá primerjati materni?! Dà, ko je nekoč uboga žena poslušala propoved o Abrahamu, ki je hotel darovati Izaka vsled božjega povelja, vzkliznila je: „Od matere ljubi Bog gotovo ne bi bil tega zahteval!“

Ribničana sta vozila suho robo. Uganila sta marsikatero in si krajšala dolgo pot. Kar pravi eden izmed njiju: „Jaz stavim, da morem stati bolj široko, nego ti.“ „Nikdar ne — jaz imam daljše noge, kaj boš ti s svojimi poleni!“ „Pa poskusiva!“ dé prvi; „jaz stavim, da morem stati z jedno nogo na svoji mrhi, z drugo pa na plotu, ki je ob cesti.“ „Seveda, če bo stalo kljuse tik plotu.“ „Ne, sredi pota bo stalo.“ „Dobro!“ — Ribničan veli svojemu konjiču: „Stoj!“, stopi z jedno nogo na njegov hrbet, z drugo pa na plot. Glej jo žabo — res je stal razkoračen, dasi se je malo majal. „Ali vidiš? Ti, kaj pa, ko bi sedaj-le kdo rekel: hi!“ V svoji gorečnosti je zavpil „hi“ tako kakor tedaj, kedar je hotel pognati svojega konjiča. Le-ta je tudi takoj umel svojega gospodarja in — potegnili; Ribničan pa je ležal kakor je bil dolg in širok na tleh in, ko se je pobral, je bil vesel, da ni prišel pod kolo. Stavo je sicer dobil, toda rebra so ga še precej časa spominjala na znamenito stavo.

Uganke.

Skakalnica.

V zem-	ma-	ni-	žel-	te-	da	Ena
spol-	je	lji	či	sti;	pri-	lo
da-	la:	ja	bi	trup-	se	pr-
				so	le-	nes-
				bi-	ma	Da
ti	la	le-	še-	ži.	li	Si
tu.	ren	inre-	sta-	zdo-	la,	Fran
u-	ni	Mog-	Smo	Pre-	ra	ji

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev uganke v 18. številki.

T-r-G
I-d-A
O-de-R
Č e-P
E fe-Z
T-inj-E
A-brahamovi-Č
D-et-E
O-bro-B
P-erj-E
R-as-T
A-nto-N
G-orjanc-I
A-tla-S.

Pregovor se glasi:
„Ti očeta do praga,
Sin tebe čez prag.“

Smešničar.

* Mati sinu: „Kako dolgo si spal nočoj?“ — Sin: „Do polnoči.“ — Mati: „Kaj pa si popolnoči delal.“ — Sin: „Samo sanjal.“

* Gospod katehet vprašajo v šoli učenca: „Kaj sta bila sv. Peter in sv. Pavel?“ Učenec bi moral reči, da sta bila apostola in mučenca, toda ker ne zna, molči. Katehet mu začnejo pomagati, rekoč: „A-po- in mu-“ — „Že vem, reče učenec, apotekarja in muzikanta.“

* Lovska. Na lovu pri železni cesti so psi podili zajca. V tem trenutku se pripelje brzovlak, zajec skoči na vlakove stopnice ter tako odnese psom in lovcem peté.

* Gost: „Prosim za pečenko brez kostij.“ — Krčmar nevoljen: „Kje moram jaz kupiti prešiča brez kostij. Če hočete takšne pečenke, pa jejte polže, pajke, črve in take brezvretenčarje.“